

Twa Nya,

utmärkt vackra och glada

W I S O R.

den Första:

Arögaresflectan.

Den Andra:

Om jag bara wiste hwad den
farlen will.

Eftertryck förbjudes af J. Andersson.

Den första.

Krbögareslickan.

Inför duffen, wackra Emma,
Fordom stod uti Trångsund.
Hennes ögon, hennes stämma
Tjusat mången källarkund.
∴ Tjing la la la Tjing la la ∴

Äfwen mig hon har förtjusat
Snart jag blef en trogen gäst,
Mer än win hon mig berusat.
Ejself jag deraf känner mest.

Hon mitt arma hjerta rörde.
Swårt att reda sig derur,
All min sömn och ro förstörde
Hennes fylliga figur.

Mig det gick som mången annan,
Det blef supa hwarje dag;
Hur länge än jag dyrka kannan,
Utan pengar, det blef jag.

Hwarje qwäll då krogen stängdes,
Och den ljuswa timman slog
Då gästerna i dörren trängdes
Hon en bakväg in mig drog.

Snart jag blef som barn i huset,
Ut och drack „på lång kredit“.
Försumma ej anlita kruset,
Så widt att det fans något it,

Min för kärlek ömma låga
Oswergick till stark passion,
Ty på qwällen, till all råga,
War jag alltid pin kanon.

Inför nästan alla distar
Något fins som går i smyg.
Hur i tyfthet än man hwissar
Anar krögare'n satans tyg.

En qwäll då wi i köket smögo,
I ensamheten såsom förr,
I hwarandras armar flögo,
Öppnas hastigt kökets dörr.

Ej war wärdt att proponera;
Ty det war ju krögarsfar,
Hastigt han mig praktisera
Med en spark jag ute war.

Från den dagen ej till krogen
Gick jag mera, i Trångsund.
Till fästman Emma sedan tog en
Annan lydlig källarkund.
∴ Tjing la la la Tjing la la ∴

Den Andra:

Om jag bara wiste, hwad den karlen will.

Ofta när om qwällarne jag hemåt wandra,
Såg jag i ett gathörn stående en sprätt.
Han med tjusta blickar, liksom många andra,
Mig betraktade igenom sin lorgnett.
Och jag tänkte, när wid hörnet han stod still:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Sist en wacker afton han på trottoiren
Kom fram till mig artig och tog af sin hatt.
Jag, förstås, war blyg och ung och oefaren,
Har ej riktigt klart hur' med mig war fatt.
Och jag tänkte, när wid porten han stod still:
Om jag ändå wiste, hwad den karlen will.

Och han war så artig och han bjöd mig armen,
Frågte om han sällskap göra fick.
Underliga känslor häfde sig i barmen
När jag helt mekaniskt wid hans sida gick.
Och jag tänkte, när wid porten han stod still:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu den djerfwe genom porten trädde,
Och jag teg beskedligt; — Ufch hwad jag war dum!
Han gick med mig upp och kappan af mig klädde,
Slog sig ned på soffan i mitt eget rum.
Och jag tänkte, kors en sådan krockodill,
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Plötsligt ifrån wäggen tog han ned gitarren,
Började helt prydbligt att på des strängar slå.
Men den tofige, men likwäl söta narren,
Sjög för mig små wisor, ad! så täcka små.
Och jag tänkte, när så der han slog sin drill:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu den djerfwe med mig så beghnte lefwa,
Såsom en barbar, lifsom en turk, en ryß.
För hans wilde blickar börja jag att häfwa.
Och jag tänkte när han röfwade en kyß,
Och så ännu en och ännu en dertill:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu ifring mitt lif hans arm så fast war wriden,
Fåfångt mot hans angrepp motstånd gjorde jag.
Dock som segerherre gick han utur striden,
Ty han war så stark och jag — jag war så swag.
Nu det blef en paus, men dröjde länge ej
Förr'n jag wiste, hwad den karlen wille mej.